

og sandt er det, at Indskrænkningerne for Jøderne ene og alene ere knyttede til deres Troesbekjendelse, og betinges ikke ved nogen anden Ting. Lad en Mand i sit Udvaltes aldeles ligne en Jøde, lad ham ganske have beholdt de østerlandtske Sæder, lad ham ogsaa have hengivet sig til den Levevis, som man nu engang især hos Jøder, ikke ynder, alt det fordommer ham ikke, det er kun det, at han er en Befjender af den mosaiske Tro, som gjør, at han efter Anordningen af 29de Marts 1814 skal, hvis han uden Tilladelse opholder sig heri Landet over 14 Dage, belægges med en Mulkt af fra 50 indtil 1000 Rbd. Der er i denne Henseende i Loven ikke gjort den ringeste Forskjel mellem de forskjellige Classer af Jøder; lad her komme en rig Mand til Landet, som kommer herfor at anvende sin Formue, maastee paa en ædel og velgjørende Maade, han er accurat de samme Indskrænkninger undergivet som den Jøde, der kommer her for at schakke eller betle — Loven gjør ingen Forskjel, det er kun ad Bevillingsveien, der kan gjøres denne Forskjel mellem dem. Det forekommer mig, som jeg sagde, at de Herrer, som forsvare Loven, have ladet sig lede vild af det, de sige om de Grunde, hvorpaa Loven er bygget, og jeg finder, at denne Bildfarelse har naaet sit Hødepunkt i hvad den høilagtede Indenrigsminister yttrede under den foreløbige Behandling, naar han nemlig i Rigsdagstidenden Nr. 37 i Begyndelsen siger, at i Anordningen af 1814 synes især Troesbekjendelsen at være fremhævet som det afgjørende Moment. Der have de hele Bildfarelsen, mine Herrer! de troe, at Troesbekjendelsen især er det afgjørende Moment; nei! deri ligger Bildfarelsen. Troesbekjendelsen er det eneste Moment, hvortil der skal sees hen, Alt hvad de forresten tale om Jødernes Liv og deres Sæder, det ligger aldeles udenfor det Forbud, som i 1814 blev givet mod fremmede Jøders Ophold her i Landet over en vis Tid. Den anden Hovedbildfarelse, hvori det forekommer mig, at de Herrer have gjort sig skyldige, er, at de omtale Jøderne som et Folk, og derfor sige, at der i dette Folks Ophold og Forbliven her i Landet i Overensstemmelse med Grundloven, godt kan gjøres

Indskrænkninger; men hertil vil jeg svare dem, at det er mange Aarhundreder siden, at Jøderne ophørte at være et Folk. (Nei! Ja!) Jo! et Folk er en Nation og maa have en Begrænsning, men det have Jøderne ikke. Jøderne ere en Stamme af østerlandts Race, som for mange Aarhundreder siden er bleven spredt omkring over alle Jordens Kredse; og de ere gaaede op i de forskjellige Folkstæg. Jøderne ere ligesaa gode Borgere her hos os og i flere Lande som de Christne eller hvilkesomhelst andre Troesbekjendere. Jeg vil indrømme, at der godt overensstemmende med Grundloven kan gjøres Forbud mod alle fremmede eller visse fremmede Folkstægs Ankomst eller Forbliven heri Landet, vi kunne f. Ex., uden at træde Grundlovens § 84 for nær, foreskrive, at ingen Tyrker maae komme her eller opholde sig her over en vis Tid; men dersom vi sige: ingen af den muhamedanske Læres Befjendere maae komme her, saa er det min Overbeviisning, at vi ikke alene handle mod Anden i Grundloven, men imod dens bestemte Ord. Men de spørge os, hvorfor det egentlig er, vi have saameget imod denne Lov at indvende, da den forekommer dem saa meget uskyldig; det ligger i Sagens Natur, det er ikke Loven selv, vi have det Mindste imod, men det er de Conseqventser, hvortil vi frygte, at den kan lede. Dersom dette nemlig ikke er klart udtalt i Grundloven, saa er der mangfoldige Sætninger, om hvilke der med ligesaa god Grund kan tvivles, der er mange Indskrænkninger fra Fortiden, som vi ikke finde det fornødent at ophæve, fordi vi have den Overbeviisning, at dette ved Grundloven allerede er skeet. Saalænge Rigsforsamlingen har sin nuværende Sammensætning, ere vi vel ikke bange for at noget Dødt skal stee, men der kan komme en anden Tid, der kan komme Forhold, hvorunder en anden Sammensætning af Rigsdagen finder Sted, og da kunde et mindre frifundet Ministerium falde paa at kalde saadanne Lovbestemmelser til Live og at mane Anden frem af den Grav, hvori man nu troer, at de bestandig ville blive. Jeg vil til et Exempel tillade mig at anføre, at vi under 12. Mai 1846 fik et, rigtignok ikke meget frifundet, Reskript, som sagde, at naar Landboerne, Bon-